— Καὶ ὁ Λέμος ὑπῆγεν; ἠρώτησεν ὁ Σανδοβάλ.

— Ὑπῆγεν ἅπαξ, δίς, τρὶς ἐντὸς τριετίας. Ἡμέραν τινὰ ὅμως ὁ Λοπὲς ἐπέστρεψε μόνος. Ὁ Λέμος εἶχε φονευθῆ ὑπὸ τῶν Πίντος.

— Τότε δέ, ἀποστραφεῖσα τὸ Μεξικόν, ἦλθετε εἰς τὴν Ἱσπανίαν;

— Ὄχι παραχρῆμα. Ἐφ' ὅσον ὑπῆρχεν εἰς ἀνήρ, ὅστις νὰ ἐκδικηθῆ κατὰ τῶν ἁρπάγων τῆς θυγατρός μου, δὲν εἶχον μεριμνήσει νὰ ἐκδικηθῶ ἐγὼ μόνη· ἀφοῦ ὅμως ἔμεινα μόνη, ἀπεφάσισα νὰ λάβω ἐκδίκησιν, διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν μου.

— Ὑμεῖς, κυρία!

— Ναί, ἐγώ· ὑπῆρχέ τι ἄγριον καὶ ἀδάμαστον ἐν τῇ ψυχῇ μου. Βραδύτερον ἡ τύψις μὲ κατέστησεν ἀσθενῆ καὶ δειλήν.

— Ἡ τύψις;

— Ἤγγικεν ἡ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ θέσω τὸν ἔρωτά σου ὑπὸ δοκιμασίαν.

— Ἐξεδικήθητε, λοιπόν, σκληρῶς;

— Ἀκούσατε· ἀλλὰ πρότερον πληρώσατε πάλιν τὸ ποτήριόν μου.

Ὁ Σανδοβὰλ ἐπλήρωσεν αὐτὸ ῥουμίου. Ἡ Κλάρα ἔλαβε μετὰ πυρετώδους κινήσεως, τὸ ποτήριον καὶ ἐξεκένωσεν αὐτὸ ἀπνευστεί.

— Ἔχω ἀνάγκην νὰ μεθύσω, ὅπως λάβω τὴν δύναμιν νὰ ἐπιχειρήσω τὴν διήγησιν παντὸς ὅ,τι μέλλετε ν' ἀκούσητε, ἀνέκραξε· δὲν λέγω, ὅπως τὸ ἐνθυμηθῶ, διότι οὐδέποτε μ' ἐγκαλείπει ἡ ἐνθύμησις αὐτοῦ.

Ὅτε ἐδήλωσα τῷ Λοπὲς τὴν πρόθεσίν μου νὰ μεταβῶ αὐτοπροσώπως καὶ συνοδευομένη ὑπὸ τῶν ἀνδρειοτέρων Ἰνδῶν, τοὺς ὁποίους ἤθελον δυνηθῆ νὰ προσλάβω εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Μιαντουκατούκ, ἐγένετο κάτωχρος.

— Ἤξεύρετε, κυρία, μοὶ εἶπεν, ὅτι ὀφείλετε νὰ διατρέξητε ἑκατονταδας λευγῶν, νὰ διασχίσητε δάση καὶ νὰ ἐκτεθῆτε εἰς μυρίους κινδύνους;

— Ἀδιάφορον, τῷ ἀπεκρίθην· θέλω νὰ πράξω ὅ,τι δὲν ἔπραξεν ὁ δυστυχὴς Λέμος· θέλω νὰ ἐξαγοράσω τὴν θυγατέρα μου.

— Δὲν εἶναι εὔκολον. Δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀνεύρωμεν αὐτὴν ἡμεῖς.

— Ἡ μητρικὴ καρδία μου θά με ὁδηγήσῃ.

— Θὰ ἦτο προτιμότερον, ἐὰν ἀνελάμβανον ἐγὼ μόνος τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου.

— Ὄχι, ὄχι· θέλετε ἔλθει μετ' ἐμοῦ, θέλετε μοὶ χρησιμεύσει ὡς ὁδηγός, θέλω νὰ γνωρίσω τὸν φοβερὸν Μιαντουκατούκ· ἀφοῦ δὲ εἶμαι Ἰνδή, ἀφοῦ εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς, εἰς τὰς ὁποίας ἔγραψε πρός τε τὸν Λέμον καὶ πρὸς ἐμέ, φαίνεται ὅτι μὲ γνωρίζει, θὰ ἴδωμεν, ἐὰν ἐπὶ τέλους, θέλει καταδεχθῆ νὰ ἐμφανισθῆ...

— Θὰ ἐξετίθεσθε εἰς τὸν κίνδυνον νὰ μὴ ἐπιστρέψητε.

— Ὁ Θεὸς θέλει μὲ βοηθήσει.

Ὁ Λοπὲς κατέβαλε πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως μὲ μεταπείσῃ, ἀλλ' ἐγὼ ἐπέμεινα. Ἐμέλλομεν ν' ἀπέλθωμεν ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν. Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως, ἐνῷ ὁ μικρὸς στρατὸς ἡμῶν ἦτο συνηγμένος εἰς τὴν ἔπαυλιν, ὁ Λοπὲς μοὶ εἶπε:

— Νομίζω, κυρία, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πορευθῶμεν τόσον μακράν, ὅπως συναντήσωμεν τὸν Μιάντουκατούκ.

— Πῶς;

— Πιστεύετε εἰς τὰ πνεύματα;

— Διατί νὰ πιστεύω;

— Ἰδοὺ ὁ λόγος. Οἱ Ἰνδοὶ πιστεύουσιν, ὅτι ἀρκοῦσι μαγικαί τινες διατυπώσεις καὶ νὰ προσκολλήσωσι τὸ οὖς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπως ἀόρατον πνεῦμα εἴπῃ αὐτοῖς ὅ,τι ἐπιθυμοῦσι νὰ μάθωσι.

— Δὲν ἐννοῶ καλῶς.

— Αὕτη ἡ ἐπιστολή, τὴν ὁποίαν εὗρον εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ δωμάτιον, θὰ καταστήσει ὑμῖν τὸ πρᾶγμα καταληπτότερον, ἀπεκρίθη ὁ Λοπές, ἐγχειρίζων μοι τεμάχιον γεγραμμένον χάρτου.

«Κόρη τῆς μεσημβρίας, ἔλεγεν ἡ ἐπιστολή, ἠξεύρω ὅτι μὲ ζητεῖς· τὸ Μέγα Πνεῦμα μοὶ τὸ εἶπε.

» Δὲν θέλω νὰ ἐκτεθῆς, χάριν ἐμοῦ, εἰς τοὺς κινδύνους μεγάλου ταξειδίου καὶ ἔρχομαι πρὸς σέ. Ταύτην τὴν νύκτα, θὰ ἀπαντήσῃς, ἐκτὸς τῆς ἐπαύλεώς σου, ἕνα Πίντον, ὅστις θὰ σὲ ὁδηγήσει πλησίον μου.

»*Μιαντουκατούκ*».

— Δὲν σᾶς φαίνεται παράδοξον, ὅτι εἰς Ἰνδὸς γινώσκει τὰ σχέδιά σας;

— Πιστεύω μᾶλλον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει τὸ μέσον νὰ εἰσδύῃ εἰς τὴν κατοικίαν μου καὶ νὰ μανθάνῃ τὰς συνομιλίας μου. Πρό τινων ἐτῶν, εἶδον ἕνα ἄγριον πηδῶντα ὑπὲρ τὴν φράκτην τῆς ἐπαύλεως.

— Ἴσως!.. Τότε, τί σκέπτεσθε νὰ πράξητε;

— Τί ἄλλο εἰμὴ νὰ μεταβῶ πρὸς τὸν Μιαντουκατούκ;

— Θὰ ἦτο συνετώτερον ἐὰν ἐγὼ προεπορευόμην, ὅπως πληροφορηθῶ.

— Ὅπως θέλετε.

Ὁ Λοπὲς ἀνεχώρησε μετὰ τῶν ἀνδρῶν του πρὸς τὸ γειτονικὸν δάσος καὶ ἐπανῆλθε πρὸ τῆς νυκτός.

— Ἔθεσα τοὺς ἄνδρας νὰ ἐπιτηρῶσι, μοὶ εἶπεν, ἀλλ' οὐδένα ἀπήντησα· νομίζω, ὅτι θὰ ἐπράττετε καλῶς νὰ μὴ μεταβῆτε εἰς τὴν συνέντευξιν.

— Ἡ ἐπιστολὴ δὲν λέγει, ὅτι, ταύτην τὴν νύκτα, θέλει εὑρεθῆ πλησίον τῆς ἐπαύλεως εἰς Ἰνδός, ὅπως μοὶ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγός;

— Ναί.

— Λοιπόν, θὰ μεταβῶμεν.

— Καὶ θὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐκεῖνον, ὅστις ἀπήγαγε τὴν ἀδελφὴν τοῦ κυρίου Ἀγγέλου καὶ τὴν θυγατέρα σας καὶ ὅστις κατέστησεν ὑμᾶς χήραν;

— Θὰ τῷ συγχωρήσω τὰ πάντα, ἐὰν μοὶ ἀποδώσῃ τὴν θυγατέρα μου.

— Ἴσως δὲν δυνηθῆ.

— Ὦ! ἐὰν ἡ θυγάτηρ μου ἀπέθανε, θὰ φονεύσω αὐτὸν καὶ ἐὰν πρόκειται ἐγὼ ἐπίσης ν' ἀποθάνω.

— Ἀφοῦ ἀπεφασίσατε, δὲν ἐπιμένω. Ἑτοιμάσθητε καὶ περιμείνατέ με.

— Ὁ Λοπὲς ἐξῆλθε.

[Ἕπεται συνέχεια]

Δ**

Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ὅρα προηγούμενον φύλλον]

— Ἀδιάφορον, δὲν ἔχω προτιμήσεις.

— Τότε, θὰ μᾶς συνοδεύσητε;

— Μέχρι τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον μεταβαίνω, ἐκτὸς ἐὰν τὸ θεωρεῖτε ἄτοπον.

— Οὐδαμῶς, ἀπ' ἐναντίας. Πλὴν θὰ ἦτο προτιμώτερον ἐὰν ἤρχεσθε ὅπου καὶ ἡμεῖς διευθυνόμεθα.

— Καὶ ποῦ ὑπάγετε;

— Εἰς τὸν πύργον Μεριδόρ.

Τὸ αἷμα ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Βουσὺ καὶ εἶτα συνεφορήθη εἰς τὴν καρδίαν του, ἐγένετο δὲ τόσον ὠχρός, ὥστε ἤθελε προδοθῆ τὸ μυστικόν του, ἐὰν μὴ ἡ Ἰωάννα, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, παρετήρει τὸν σύζυγόν της, μειδιῶσα.

Ὁ Βουσύ, λοιπόν, ἔλαβε καιρὸν νὰ συνέλθῃ καὶ ν' ἀνταποκριθῆ διὰ πονηρίας εἰς τὴν πονηρίαν τῆς νεαρᾶς γυναικός, δῆλα δὴ ἀποκρύπτων τὴν πρόθεσίν του.

— Εἰς τὸν πύργον Μεριδόρ, κυρία, εἶπεν, ἀφοῦ ἀνεκτήσατο ἀρκούσας δυνάμεις, ὅπως προφέρῃ ἐκεῖνο τὸ ὄνομα· τί εἶναι αὐτὸς ὁ πύργος, σᾶς παρακαλῶ;

— Τὸ κτῆμα ἀγαθῆς φίλης μου, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα.

— Ἀγαθῆς φίλης σας... ἡ ὁποία... ἐξηκολούθησεν ὁ Βουσύ, εὑρίσκεται ἐκεῖ;

— Ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σαὶν-Λύκ, ἥτις ἠγνόει ἐντελῶς τὰ πρὸ δύο μηνῶν συμβάντα εἰς Μεριδόρ· οὐδέποτε ἠκούσατε περὶ τοῦ βαρόνου δὲ Μεριδὸρ ἐκ τῶν πλουσιωτέρων βαρόνων τῆς Ποατιὲ καί...

— Καί... ἐπανέλαβεν ὁ Βουσύ, ἰδὼν ὅτι ἡ Ἰωάννα διέκοψε τὴν φρᾶσίν της.

— Καὶ περὶ τῆς θυγατρός του Ἀρτέμιδος, τῆς ὡραιοτέρας θυγατρὸς βαρόνου;

— Ὄχι, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἀποπνιγόμενος σχεδὸν ὑπὸ τῆς συγκινήσεως.

Ἠρώτα δ' ἑαυτὸν ὁ εὐειδὴς εὐπατρίδης, ἐνῷ ἡ Ἰωάννα προσέβλεπε τὸν σύζυγόν της μὲ παράδοξον ἔκφρασιν, ἕνεκα τίνος ἐκτάκτου εὐτυχίας ἀπήντα καθ' ὁδόν, τυχαίως, πρόσωπα, τὰ ὁποῖα νὰ ὁμιλήσωσιν αὐτῷ περὶ τῆς Ἀρτέμιδος δὲ Μεριδόρ, ἀνταποκρινόμενα εἰς τὴν μόνην κατέχουσαν αὐτὸν σκέψιν.

Μήπως εἶχον προπαρασκευσθῆ τὰ πράγματα; ἀπίθανον· μήπως ἦτο παγίς; σχεδὸν ἀδύνατον. Ὁ Σαὶν-Λὺκ δὲν εὑρίσκετο πλέον εἰς τοὺς Παρισίους, ὅτε ὁ Βουσὺ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Μονσορὼ καὶ ἔμαθεν, ὅτι αὕτη ἐκαλεῖτο Ἄρτεμις δὲ Μεριδόρ.

— Καὶ κεῖται πολὺ μακρὰν ἐντεῦθεν αὐτὸς ὁ πύργος, κυρία; ἠρώτησεν ὁ Βουσύ.

— Κεῖται εἰς ἀπόστασιν ἑπτὰ λευγῶν, νομίζω· στοιχηματίζω δ' ὅτι ἀπόψε θὰ διανυκτερεύσωμεν ἐκεῖ καὶ ὄχι εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ δύοντος ἡλίου φωτιζόμενον μικρὸν χωρίον, τὸ ὁποῖον ὑποδεικνύετε ἡμῖν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντος καὶ εἰς τὸ ὁποῖον, ἄλλως, οὐδεμίαν ἔχω ἐμπιστοσύνην. Θὰ ἔλθετε καὶ ὑμεῖς ἐκεῖ;

— Ναί, κυρία.

— Ἐμπρός, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, προέβητε ἤδη ἓν βῆμα πρὸς τὴν εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν προσφέρω ὑμῖν.

Ὁ Βουσὺ ηὐχαρίστησε, δι' ὑποκλίσεως, καὶ ἐξηκολούθησε νὰ συμβαδίζῃ μετὰ τῶν δύο συζύγων, οἵτινες, ἕνεκα τῶν πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεών των, ἐδέχθησαν εὐχαρίστως αὐτὸν ὡς συνοδοιπόρον. Ἐπί τινα χρόνον, πάντες ἐτήρησαν σιγήν. Ἐπὶ τέλους ὅμως, ὁ Βουσύ, ὅστις ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ἔτι πολλὰ πράγματα, ἤρχισε νὰ ὑποβάλλῃ ἐρωτήσεις.

— Καὶ ὁ βαρόνος δὲ Μεριδόρ, περὶ τοῦ ὁποίου ἐλαλεῖτε, ἠρώτησεν, ὁποῖος ἄνθρωπος εἶναι;

— Τέλειος εὐπατρίδης, εἷς ἀνδρεῖος τῶν παρωχημένων χρόνων, ἱππότης, ὁ ὁποῖος, ἐὰν ἔζη εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου, ἤθελε καταλάβει θέσιν εἰς τὴν στρογγύλην τράπεζαν.

— Καί, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, καταστέλλων τοὺς σπασμοὺς τῶν μυῶν τοῦ προσώπου του καὶ τὴν συγκίνησιν τῆς φωνῆς του, μετὰ τίνος ἐνύμφευσε τὴν θυγατέρα του;

— Ἐνύμφευσε τὴν θυγατέρα του;

— Ἐρωτῶ.

— Ἡ Ἄρτεμις ἔγγαμος!

— Τὸ εὑρίσκετε παράδοξον;

— Οὐδαμῶς· ἡ Ἄρτεμις ὅμως δὲν ἐνυμφεύθη· βεβαίως ἤθελον εἰδοποιηθῆ πρώτη περὶ τοῦ γάμου της.

— Τότε, ἠρώτησεν ὁ Βουσύ, ἡ δεσποινὶς Μεριδὸρ εὑρίσκεται εἰς τὸν πύργον μετὰ τοῦ πατρός της;

— Τὸ ἐλπίζομεν, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν-Λύκ, τονίσας τὴν φρασίν του, ὅπως δείξῃ εἰς τὴν σύζυγόν του, ὅτι εἶχεν ἐννοήσει αὐτήν, ὅτι συνεμερίζετο τὰς σκέψεις της καὶ ὅτι συνεμορφοῦτο μὲ τὰ σχέδιά της.

Ἐπῆλθε βραχεῖα σιγή, κατὰ τὴν ὁποίαν ἕκαστος ἠκολούθει τὸν εἱρμὸν τῶν σκέψεών του.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν αἴφνης ἡ Ἰωάννα, ἐγερθεῖσα ἐπὶ τῶν ἀναβολέων τοῦ ἐφιππίου, ἰδοὺ οἱ πυργίσκοι τοῦ πύργου. Ἴδετε, κύριε Βουσύ, ἐν τῷ μέσῳ τῶν δασῶν ἐκεῖ κάτω, τὴν ἐκ σχιστολίθου στέγην.

— Ὦ! ναί, πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Βουσὺ μετ' ἀκατανοήτου συγκινήσεως, βλέπω. Ὥστε ἐκεῖ εἶναι ὁ πύργος Μεριδόρ;

Κατὰ φυσικὴν δ' ἀντίθεσιν τοῦ πνεύματος, ὁ Βουσύ, ἐνώπιον τῆς καὶ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος τόσον ὡραίας καὶ πλουσίας ἐκείνης χώρας, ἀνεπόλησε τὴν ἐν τῇ ὁμίχλῃ τῶν Παρισίων καὶ ἐν τῇ πνιγηρᾷ οἰκίᾳ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου τεθαμμένην ἀτυχῆ αἰχμάλωτον.

Ὁ Βουσὺ ἐστέναξεν, ἀλλ' οὐχὶ ἐκ θλίψεως, διότι ἡ κυρία Σαὶν-Λύκ, ὑποσχεθεῖσα αὐτῷ πολλάκις τὴν εὐτυχίαν, εἶχεν ἐνσταλάξει εἰς τὴν καρδίαν του τὴν ἐλπίδα.

ΚΒ'

Ὁ ὀρφανὸς πρεσβύτης.

Ἡ κυρία Σαὶν-Λὺκ δὲν ἔσφαλε· μετὰ δύο ὥρας οἱ ὁδοιπόροι εἶχον φθάσει πρὸ τοῦ πύργου Μεριδόρ.

Μετὰ τὰς ἀνταλλαγείσας μεταξὺ τῶν συνοδοιπόρων καὶ ὑφ' ἡμῶν ἐπαναληφθείσας φράσεις, ὁ Βουσὺ ἐσκέπτετο ἐὰν μὴ ὤφειλε νὰ διηγηθῇ πρὸς τοὺς ἀγαθοὺς φίλους του τὸ συμβάν, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ἡ Ἄρτεμις ἀπῆν τοῦ Μεριδόρ. Ἐσκέπτετο ὅμως ἐπίσης, ὅτι, ἐὰν εἰσήρχετο εἰς τὴν ὁδὸν τῶν ἀποκαλύψεων, ὤφειλε ν' ἀποκαλύψῃ οὐ μόνον ὅ,τι ἔμελλε νὰ γένηται κοινῶς γνωστόν, ἀλλὰ καὶ ὅ,τι αὐτὸς μόνος ἐγίνωσκεν. Ὀπισθοχώρησε, λοιπόν, ἐνώπιον ὁμολογίας, ἥτις, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἔμελλε νὰ προκαλέσῃ διαφόρους ἐπεξηγήσεις καὶ ἐρωτήσεις.

Ἄλλως, ὁ Βουσὺ ἤθελε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Μεριδὸρ ὡς πάντῃ ἄγνωστος· ἤθελε νὰ ἴδῃ, ἄνευ τινὸς προετοιμασίας, τὸν κύριον δὲ Μεριδόρ, ν' ἀκούσῃ αὐτοῦ λαλοῦντος περὶ τοῦ κυρίου δὲ Μονσορὼ καὶ περὶ τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζοῦ, νὰ πεισθῇ, ἐπὶ τέλους, οὐχὶ ὅτι ἡ διήγησις τῆς Ἀρτέμιδος ἦτο εἰλικρινής, διότι οὐδαμῶς ὑπῴπτευεν ἐπὶ ψευδολογίᾳ τὸν ἄγνον ἐκεῖνον ἄγγελον, ἀλλ' ὅτι αὐτὴ αὕτη δὲν ἠπατᾶτο καὶ ὅτι ἡ διήγησις, τῆς ὁποίας ἠκροᾶτο μετὰ τόσον ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος, ἦτο πιστὴ ἀφήγησις τῶν γεγονότων.

Οὕτως ἡ κυρία Σαὶν-Λύκ, παρὰ τὴν γυναικείαν ἀγχίνοιάν της, ἀπατωμένη ὑπὸ τῆς ἐφ' ἑαυτοῦ ἰσχύος τῆς θελήσεως τοῦ Βουσύ, ἐπείσθη, ὅτι ὁ νέος τότε τὸ πρῶτον ἤκουε προφερόμενον τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος καὶ ὅτι περιέμενε ν' ἀνεύρῃ εἰς τὸ Μεριδὸρ ἀδελφὴν ἐπαρχιώτιδα, θορυβηθησομένην ἐνώπιον τῶν ἀφιχθησομένων ξένων, ἑπομένως ἦτο διατεθειμένη νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἔκπληξίν του.

Οὐχ ἧττον, ἐξεπλάγη, ὅτι ἡ Ἄρτεμις δὲν ἔσπευσεν ἐπὶ τῆς αἰωρητῆς γεφύρας, μόλονότι ὁ φρουρὸς ἐσάλπισεν, ὅπως εἰδοποιήσῃ αὐτὴν περὶ τῆς ἀφίξεως ἐπισκεπτῶν, ἐνῷ πάντοτε ἔσπευδεν εἰς τὸ ἄκουσμα τοιούτου σαλπίσματος.

Ἀντὶ ὅμως τῆς Ἀρτέμιδος, ἐπεφάνη εἰς τὸν κύριον πυλῶνα τοῦ πύργου πρεσβύτης κυρτὸς καὶ στηριζόμενος ἐπὶ βακτηρίας, φέρων μανδύαν ἐκ πρασίνου κεντητοῦ βελούδου μετὰ σισύρας ἀλώπεκος καὶ ἀπὸ τῆς ζώνης του ἠρτημένας ἀργυρᾶν συρίκτραν καὶ δέσμην κλειδῶν.

Διῆλθε τὴν αἰωρητὴν γέφυραν, παρακολουθούμενος ὑπὸ δύο κυνῶν γερμανικῆς καταγωγῆς, ὅτε δ' ἀφίκετο πλησίον τοῦ προμαχῶνος:

— Τίς εἶ; ἀνέκραξε μὲ ἀσθενῆ φωνήν· τίς κάμνει τὴν τιμὴν εἰς δυστυχῆ γέροντα νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ;

— Ἐγώ! ἐγώ, ἄρχων Αὐγουστίνε, ἀπήντησεν ἡ φαιδρὰ φωνὴ τῆς νέας.

Ἡ Ἰωάννα δὲ Κοσσὲ ἀπεκάλει τοιουτοτρόπως τὸν γέροντα πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ ἀδελφοῦ του Γουλιέλμου, ἀποθανόντος πρὸ τριῶν ἐτῶν.

Ὁ βαρόνος ὅμως ἀντὶ ν' ἀποκριθῇ διὰ τῆς ὑπὸ τῆς Ἰωάννας προσδοκωμένης εὐθύμου ἀναφωνήσεως, ἤγειρε βραδέως τὴν κεφαλὴν καί, προσηλώσας ἐπὶ τῶν ξένων τοὺς ἐσβεσμένους ὀφθαλμούς του:

— Ὑμεῖς; εἶπε, δὲν βλέπω. Τίς εἶσθε;

— Ὦ! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα, δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε; Ἄ! πραγματικῶς, ἡ μεταμφίεσίς μου...

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ γέρων, ἀλλὰ σχεδὸν δὲν βλέπω πλέον. Οἱ ὀφθαλμοί τῶν πρεσβυτῶν δὲν εἶναι πεπλασμένοι ἵνα κλαίωσι καὶ τὰ δάκρυα ἐξαντλοῦσιν αὐτούς.

— Ἄ! ἀγαπητὲ βαρόνε, ἀπεκρίθη ἡ νέα, βλέπω πραγματικῶς, ὅτι ἡ ὅρασις ὑμῶν ἀμβλύνεται, διότι ἄλλως ἠθέλατε μὲ ἀναγνωρίσει καὶ ὑπὸ τὰ ἀνδρικὰ ἐνδύματά μου. Εἶναι ἀνάγκη, λοιπόν, νὰ εἴπω ὑμῖν τὸ ὄνομά μου;

— Ναί, ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ὁ γέρων· ἀφοῦ λέγω ὑμῖν, ὅτι μόλις διακρίνω ὑμᾶς.

— Ἔστω! θὰ σᾶς συλλάβω εἰς τὴν παγίδα, ἄρχων Αὐγουστίνε· εἶμαι ἡ κυρία Σαὶν-Λύκ.

— Σαὶν-Λύκ! εἶπεν ὁ πρεσβύτης· δὲν σᾶς γνωρίζω.

— Ἀλλὰ τὸ οἰκογενειακὸν ὄνομά μου εἶναι Ἰωάννα δὲ Κοσσὲ-Βρισσάκ.

— Ἄ! Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ γέρων, προσπαθῶν ν' ἀνοίξῃ τὸν φραγμόν, διὰ τῶν τρεμουσῶν χειρῶν του. Ἄ! Θεέ μου! Ἡ Ἰωάννα, οὐδὲν ἐννοήσασα ἐκ τῆς τοιαύτης παραδόξου ὑποδοχῆς καὶ ἀποδίδουσα αὐτὴν εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ πρεσβύτου καὶ τὴν κατάπτωσιν τῶν διανοητικῶν δυνάμεων αὐτοῦ, ἰδοῦσα ὅμως ὅτι ἀνεγνωρίσθη, ἀφίππευσεν ἐν τάχει καὶ ἔσπευσε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ γέροντος, κατὰ τὴν συνήθειάν της· ἐναγκαλιζομένη ὅμως αὐτόν, ᾐσθάνθη τὰς παρειάς του ὑγράς, διότι ἐκεῖνος ἔκλαιε.

— Κλαίει ὑπὸ χαρᾶς, ἐσκέφθη ἡ Ἰωάννα.

— Ἔλθετε, εἶπεν ὁ πρεσβύτης, ἀφοῦ ἠσπάσθη αὐτήν.

Ὡς δ' ἐὰν οὐδ' εἶχε διακρίνει τοὺς δύο συνοδούς της, διηυθύνθη πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πύργου, διὰ τοῦ ὁμαλοῦ καὶ μεμετρημένου βηματισμοῦ του, παρακολουθούμενος δὲ πάντοτε ὑπὸ τῶν κυνῶν του, οἵτινες μόλις εἶχον λάβει καιρὸν νὰ ὀσφρανθῶσι καὶ παρατηρήσωσι τοὺς ἐπισκέπτας.

Ὁ πύργος εἶχε τὴν ὄψιν ἐκτάκτως πένθιμον· πάντα τὰ παράθυρα ἦσαν κεκλεισμένα· θὰ ἔλεγέ τις αὐτὸν μέγιστον τάφον· οἱ ὑπηρέται ἐμελανειμόνουν. Ὁ Σαὶν-Λὺκ ἔρριψε βλέμμα πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἵνα ἐρωτήσῃ αὐτὴν ἐὰν προσεδόκα νὰ εὑρῇ εἰς τοιαύτην κατάστασιν τὸν πύργον.

Ἡ Ἰωάννα ἐνόησε, θέλουσα δ' αὐτὴ ἐπίσης νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀμηχανίας, ἐπλησίασε τὸν βαρόνον, καὶ λαβοῦσα τὴν δεξιὰν αὐτοῦ:

— Καὶ ἡ Ἄρτεμις; εἶπε· μήπως, κατὰ δυστυχίαν, δὲν εὑρίσκεται ἐδῶ;

Ὁ πρεσβύτης ἔστη ὡς κεραυνόπληκτος, παρατηρῶν δὲ τὴν νέαν μετὰ βλέμματος, προσομοιάζοντος τῇ φρίκῃ:

— Ἡ Ἄρτεμις! εἶπεν.

Αἴφνης, οἱ δύο κύνες, εἰς τὸ ἄκουσμα ἐκείνου τοῦ ὀνόματος, ἐγείραντες τὴν κε-

φαλὴν πρὸς τὸν κύριόν των, ὠρύαξαν πενθίμως.

Ὁ Βουσὺ ἐφρικίασεν, ἡ Ἰωάννα προσέβλεψε τὸν Σαὶν-Λὺκ καὶ οὗτος ἔστη, ἀμφιβάλλων ἐὰν ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ὀπισθοδρομήσῃ.

— Ἡ Ἄρτεμις! ἐπανέλαβεν ὁ γέρων, ὡς ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην τόσου χρόνου, ὅπως ἐννοήσῃ τὴν ἐρώτησιν, λοιπὸν δὲν τὸ ἠξεύρετε;...

Ἡ ἀσθενὴς καὶ τρομώδης φωνή του ἐσβέσθη ἐντὸς στεναγμοῦ, ἐξελθόντος ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῆς καρδίας του.

— Τί; τί συνέβη; ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα, συγκεκινημένη καὶ μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας.

— Ἡ Ἄρτεμις ἀπέθανεν! ἀνεφώνησεν ὁ πρεσβύτης, ὑψώσας τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν ἐν ἀπελπισίᾳ καὶ χύνων χείμαρρον δακρύων.

Ἐρρίφθη δ' ἐπὶ τῶν πρώτων βαθμίδων τῆς κλίμακος, ἀποκρύψας τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν του καὶ κινῶν τὴν κεφαλήν, ὡς ἵν' ἀποδιώξῃ τὴν διαρκῶς βασανίζουσαν αὐτὸν πένθιμον ἀνάμνησιν.

— Ἀπέθανεν! ἀνεφώνησεν ἡ Ἰωάννα, καταληφθεῖσα ὑπὸ φόβου καὶ ὠχριάσασα ὡς φάντασμα.

— Ἀπέθανεν! εἶπεν ὁ Σαὶν-Λὺκ μετὰ στοργῆς πρὸς τὸν γέροντα.

— Ἀπέθανεν! ἐψιθύρισεν ὁ Βουσύ. Ἄφησε καὶ αὐτὸν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἀπέθανεν. Ἆ! δυστυχὴς γέρων! πόσον θά με ἀγαπήσῃς μίαν ἡμέραν!

— Ἀπέθανεν! ἀπέθανεν! ἐπανέλαβεν ὁ βαρόνος· τὴν ἐφόνευσαν.

— Ἆ! ἀγαπητέ μοι κύριε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἥτις, μετὰ τὸ τρομερὸν πλῆγμα, ἠδυνήθη ν' ἀνεύρῃ τὸ μόνον ἐμποδίζον τὴν γυναικείαν καρδίαν νὰ συντριβῇ, τὰ δάκρυα.

Ἀνελύθη εἰς δάκρυα, καταβρέχουσα τὸ πρόσωπον τοῦ γέροντος, τοῦ ὁποίου τὸν τράχηλον περιέβαλλε διὰ τῶν βραχιόνων της.

Ὁ πρεσβύτης ἠγέρθη, κλονιζόμενος.

— Ἀδιάφορον, εἶπεν, ὁ οἶκός μου, μόλονότι κενὸς καὶ πένθιμος, εἶναι ὅμως πάντοτε φιλόξενος· εἰσέλθετε.

Ἡ Ἰωάννα ἔλαβε τὸν γέροντα ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ διῆλθε μετ' αὐτοῦ τὸ περιστύλιον, τὴν εἰς ἑστιατόριον μεταβληθεῖσαν πρώην αἴθουσαν τῶν φρουρῶν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

Θεράπων, τοῦ ὁποίου τὸ τεθλιμμένον πρόσωπον καὶ οἱ ἐρυθροὶ ὀφθαλμοὶ ὑπεδήλουν τὴν πρὸς τὸν κύριόν του ἀφοσίωσιν, προεπορεύετο καὶ ἤνοιγε τὰς θύρας· ὁ Σαὶν-Λὺκ καὶ ὁ Βουσὺ παρηκολούθουν.

Ὁ πρεσβύτης, ἀφικόμενος εἰς τὴν αἴθουσαν, πάντοτε ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τῆς Ἰωάννας, ἐκάθησεν ἢ μᾶλλον ἐρρίφθη ἐπὶ ἀνακλίντρου.

Ὁ θεράπων, ἀνοίξας ἓν παράθυρον, ὅπως εἰσδύσῃ ὁ ἀήρ, ἀπεσύρθη εἴς τινα γωνίαν τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἰωάννα δὲν ἐτόλμα δὰ διακόψῃ τὴν σιγήν, φοβουμένη ν' ἀναζέσῃ τὰς πληγὰς τοῦ γέροντος· οὐχ ἧττον, ὡς πάντες οἱ νέοι καὶ εὐδαίμονες, δὲν ἠδύνατο νὰ πεισθῇ εἰς τὴν πραγματικότητα τοῦ ἀναγγελθέντος αὐτῇ δυστυχήματος. Ὑπάρχει τις ἡλικία, καθ' ἣν δὲν δύναταί τις νὰ καταμετρήσῃ τὴν ἄβυσσον τοῦ θανάτου, διότι δὲν πιστεύει εἰς αὐτόν.

Πρῶτος ὅμως ὁ βαρόνος ἐπανέλαβε τὴν συνδιάλεξιν.

— Μοὶ εἴπετε, ὅτι εἶσθε ἔγγαμος, φιλτάτη Ἰωάννα· λοιπόν, ὁ κύριος εἶναι σύζυγός σας;

Ἐδείκνυε δὲ τὸν Βουσύ.

— Ὄχι, ἄρχων Αὐγουστίνε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα· ἰδοὺ ὁ κύριος Σαὶν-Λύκ.

Ὁ Σαὶν-Λὺκ προσέκλινε ταπεινότερον ἐνώπιον τοῦ δυστυχοῦς πατρὸς ἢ ἐνώπιον τοῦ πρεσβύτου. Οὗτος ἀντεχαιρέτησεν αὐτὸν πατρικῶς, μάλιστα δ' ἐπειράθη νὰ μειδιάσῃ. Εἶτα, στρέψας τὸ ἄτονον βλέμμα του πρὸς τὸν Βουσύ:

— Καὶ ὁ κύριος, εἶπεν, εἶναι ἀδελφός σας, ἀδελφὸς τοῦ συζύγου σας, συγγενής σας;

— Ὄχι, ἀγαπητὲ βαρόνε, ὁ κύριος δὲν εἶναι συγγενής, ἀλλὰ φίλος ἡμῶν· ὁ κύριος Λουδοβίκος δὲ Κλερμών, κόμης δὲ Βουσὺ-δ'-Ἀμβοάς, εὐπατρίδης τῆς ἀκολουθίας τοῦ δουκὸς τῆς Ἀνδεγαυίας.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας, ὁ γέρων, ἐγερθεὶς ὡσεὶ κινούμενος ὑπὸ ἐλατηρίου, ἐξηκόντισε φοβερὸν βλέμμα κατὰ τοῦ Βουσύ, ὡς δ' ἐξαντληθεὶς ὑπὸ τοῦ προκλητικοῦ ἐκείνου κινήματος, ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, στενάξας ἐκ βάθους ψυχῆς.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὁ βαρόνος σᾶς γνωρίζει, κύριε Βουσύ; ἠρώτησεν ἐπίσης ὁ Σαὶν-Λύκ.

— Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὁποίαν λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ἴδω τὸν κύριον βαρόνον τοῦ Μεριδόρ, εἶπεν ἡσύχως ὁ Βουσύ, ὅστις μόνος εἶχεν ἐννοήσει τὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν εἶχε προξενήσει ἐπὶ τοῦ γέροντος τὸ ὄνομα τοῦ δουκὸς τῆς Ἀνδεγαυίας.

— Ἆ! εἶσθε ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιοῦ, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἐκείνου τοῦ τέρατος, τοῦ δαίμονος, καὶ τολμᾶτε νὰ τὸ ὁμολογῆτε, τολμᾶτε νὰ ἐμφανισθῆτε εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Μήπως εἶναι τρελλός; ἠρώτησεν ὁ Σαὶν-Λὺκ λίαν χαμηλοφώνως τὴν σύζυγόν του, παρατηρῶν ἔκπληκτος τὸν βαρόνον.

— Ἡ λύπη θὰ διεταράξε τὸν νοῦν του, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα μετὰ φρίκης.

Ὁ κύριος δὲ Μεριδὸρ συνώδευσε τὴν φρᾶσίν του μετὰ βλέμματος ἀπειλητικωτέρου τοῦ πρώτου· ὁ Βουσὺ ὅμως, πάντοτε ἀπαθής, ὑπέφερε μετὰ σεβασμοῦ ἐκεῖνο τὸ βλέμμα καὶ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

«Ἐθεώρουν ἐμαυτὸν καταδεδικασμένον ὑπὸ τῆς τύχης, ἀδικούμενον ὑπὸ τῆς θείας Προνοίας. Μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι ἐπλάσθην διὰ νὰ ἦμαι μέγας, εὐτυχής, ἀγαθὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ κατέστησαν δυστυχῆ, μοὶ ἐκώλυσαν τὴν πρόοδον, μὲ ἠνάγκασαν νὰ γείνω κακός.

Κατηράσθην τὴν τύχην, ἔφθασα μέχρι τοῦ σημείου νὰ βλασφημήσω τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἐμίσησα τοὺς ἀνθρώπους.

Ἕνεκα τοῦ χαρακτῆρός μου καὶ τῶν ἰδεῶν μου τούτων μικρὸν κατὰ μικρὸν ἀπεμονώθην· οἱ ἀδελφοί μου μὲ ἀπέφευγον καὶ οὐδένα φίλον εἶχον. Μόνος μου φίλος ἦτο ἡ ἐρημία, μόνη μου χαρὰ ἡ σιγὴ τῆς νυκτός.

Δὲν ἀνεμιγνυόμην εἰς τὰς ἑορτὰς τῶν ἄλλων νέων τοῦ χωρίου καὶ δὲν ἐλάμβανον μέρος εἰς τὰς ἀθῶας παιδιάς των. Κατήντησα μισάνθρωπος.

Διατί ὅλα ταῦτα, πάτερ μου; δύνασαι νὰ μοὶ ἐξηγήσῃς τὴν μυστηριώδη καὶ παράδοξον ταύτην βλάβην, ἥτις κατέστρεφεν ἕνα ἄνθρωπον, ἐμέ· τὸν ἀόρατον τοῦτον σκώληκα, ὅστις ἀνηλεῶς ὑπέσκαπτε τὴν ψυχήν μου, τὸν νοῦν μου τὴν καρδίαν μου; Ἦτο ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ ὁ ἐμφωλεύων εἴς τινας ψυχὰς καὶ καταστρέφων αὐτάς; Τί ἦτο; Καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω!

Ὁ μόνος ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἔπλησίαζον εὐχαρίστως, ἦτο νέος τις ὁμῆλίξ μου, καλούμενος Ἀντώνιος. Υἱὸς πτωχοῦ ἀλλὰ τιμίου κατοίκου τοῦ χωρίου μας, κατώρθωσε δι' ἀτρύτων μόχθων νὰ σπουδάσῃ εἰς Ἀθήνας καὶ δὲν ἦτο ὑπερήφανος διὰ τοῦτο.

Μελαγχολικὸς καὶ αὐτὸς πάντοτε, ἐφαίνετο κατεχόμενος ὑπό τινος ἀποκρύφου σκέψεως, ὑπὸ ἀνησυχίας τινός, ἣν οὐδέποτε μοὶ ἐξεμυστηρεύθη. Εἰς τὸ χωρίον ἔλεγον ὅτι εἶναι ἐρωτόληπτος, ἀλλ' ἐγὼ δὲν τὸ ἐπίστευον, διότι δὲν ἐπίστευον εἰς τὸν ἔρωτα.

Ἐκτὸς τοῦ χωρίου μας, ὀλίγας ὥρας μακράν, ἔκειτο τὸ κτῆμα — ὡραία οἰκία περιβαλλομένη ἀπὸ εὐρὺν κῆπον καὶ αὐλὴν — ἑνὸς πλουσίου τῆς πόλεως.

Ὁ κύριος οὗτος ἦτο ἔμπορος πλουτίσας διὰ τῆς ἐργασίας του εἰς τὰ ξένα καὶ παραιτηθεὶς τοῦ ἐμπορίου, ὅστις, ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τὸ χωρίον μας, εἶχε κτίσει τὴν οἰκίαν καὶ εἶχε φυτεύσει τὸν κῆπον, ἤρχετο δὲ ἕκαστον θέρος καὶ ἔμενεν ἐκεῖ δύο ἢ τρεῖς μῆνας.

Μόνον τέκνον εἶχε κόρην ὡραίαν ὡς ἄγγελον. Ποτέ, πάτερ μου, συγχώρησόν με, διότι φέρων τὸ ἱερὸν τοῦτο ἔνδυμα καὶ ὁμιλῶν πρὸς ἅγιον ἄνδρα ὡς σὺ ἐν τῇ τελευταίᾳ μου στιγμῇ, λαλῶ περὶ γυναικῶν. Ποτὲ λοιπὸν δὲν εἶδον ὡραιότερον πρόσωπον τῆς Μαρίας.

Ἡ ξανθὴ μεταξώδης κόμη της μακρὰ μέχρι τῶν πτερνῶν, ὅταν ἔπιπτον ἐπ' αὐτῆς αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, ἐσπινθηροβόλει ὡς χρυσός. Οἱ γαλανοὶ ὀφθαλμοί της εἶχον τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα, ἀναδιδοντες ἀστραπὰς γλυκείας, ἐνῷ τὸ στόμα της μικρὸν καὶ χάριεν ἦτο ἐρυθρὸν ὡς τὸ κοράλλιον. Ἐμειδία ὡς ὁ οὐρανὸς τοῦ Ἀπριλίου. Τὸ λεπτοφυές, ἀερῶδες σῶμά της ἵπτατο μᾶλλον ἢ ἐπάτει τὴν γῆν. Ἦτο τέλος, πάτερ, ἓν ἀπὸ τὰ πλάσματα